

Rapport

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat een politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland haar op 17 november 2008, in het kader van een staandehouding, op ruwe wijze heeft vastgepakt.

Verzoekster klaagt er verder over dat een politieambtenaar van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, ondanks haar uitdrukkelijke verzoek daartoe, heeft geweigerd om, in het kader van het indienen van een klacht over het politieoptreden, de stamnummers van de andere betrokken politieambtenaren aan haar te verstrekken.

Feiten

Op 17 november 2008 liep verzoekster over de Prins Hendrikkade in Amsterdam. Verzoekster werd staande gehouden door twee politieambtenaren. Verzoekster liep echter door en werd vervolgens door politieambtenaar M. tegengehouden en vastgepakt. Verzoekster gaf aan dat ze over de staande houding een klacht wilde indienen en vroeg aan politieambtenaar R. om de namen van de betrokken politieambtenaren. Politieambtenaar C. weigerde dit en gaf alleen haar eigen stamnummer aan verzoekster.

Op 20 april 2009 ging verzoekster naar het politiebureau om alsnog achter de namen van de overige betrokken politieambtenaren te kunnen komen. Deze namen werden niet door de politie aan verzoekster verstrekt.

Naar aanleiding van haar ervaringen met de politie, diende verzoekster een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland. De korpsbeheerder verklaarde de klachten van verzoekster niet gegrond. Verzoekster kon zich niet met deze beslissing verenigen en wendde zich tot de Nationale ombudsman met de navolgende klachten.

Visie verzoekster

Volgens verzoekster zag de politie haar voor iemand anders aan. Verzoekster werd, naar haar zeggen, vervolgens ruw en bot aangepakt door de politieambtenaren. Nadat verzoekster wegliep, werd zij door een politieambtenaar hard bij haar hand vastgepakt en niet meer losgelaten. Volgens verzoekster deed dat pijn. Verzoekster werd hierdoor woest en sloeg daarop naar de politieambtenaren die haar vastpakten. Verzoekster wilde vervolgens de namen weten van de betrokken politieambtenaren. Volgens verzoekster wilde alleen politieambtenaar C. haar eigen naam geven en niet die van de andere twee politieambtenaren die bij het incident aanwezig waren.

Tijdens de interne klachtbehandeling verklaarde verzoekster tegen een lid van de Commissie voor de Politieklachten Amsterdam-Amstelland (hierna: Commissie voor de

Politieklachten) dat zij zich, op het moment waarop ze werd vastgepakt, een gedetineerde voelde. Nadat de politieambtenaren doorkregen dat verzoekster niet de persoon was die diende te worden aangehouden, werd er volgens verzoekster heel snel een excuusje gemaakt en gingen de politieambtenaren daarna snel weer weg.

Verzoekster is later naar het politiebureau gegaan om achter de namen van de andere betrokken politieambtenaren te komen. Volgens verzoekster weigerde de politie om deze namen alsnog aan haar te verstrekken. Volgens verzoekster is ze in het verleden heel vaak door de politie bot behandeld en is ze dat zat.

Visie Politieambtenaren

1. Ten aanzien van de staande houding

Volgens politieambtenaar H. hebben haar collega's M. en R. verzoekster staande gehouden omdat zij voldeed aan het signalement van een persoon die werd gezocht in verband met een onherroepelijk vonnis. Volgens H. is ze zelf niet direct betrokken geweest bij de staande houding van verzoekster omdat H. op dat moment in een politievoertuig zat. H. zag dat verzoekster niet voldeed aan de staande houding en gewoon doorliep. Volgens H. werd verzoekster vervolgens door M. bij haar arm beetgepakt. Volgens H. was het beetpakken niet ruw van aard maar was het meer tegenhouden dan echt vastgrijpen. Volgens H. weigerde verzoekster om mee te werken en trok ze haar arm, met een slaande beweging, weg. H. verklaarde verder dat haar collega R. verzoekster aansprak. Volgens H. heeft ze niet kunnen horen wat er werd gezegd. H. hoorde wel dat verzoekster luid schreeuwde. Hierna is H. uit het politievoertuig gestapt en naar R. en M. gegaan. Na portofonisch contact bleek dat verzoekster niet de persoon was waarnaar werd gezocht. Verzoekster gaf volgens H. aan dat ze het niet eens was met haar staande houding en dat ze de stamnummers wilde van de aanwezige politieambtenaren. Volgens H. verstrekte collega R. haar eigen stamnummer. Volgens H. heeft ze haar eigen stamnummer niet uit eigen beweging aan verzoekster verstrekt omdat ze niet bij de feitelijke staande houding betrokken was geweest. Tenslotte verklaarde H. dat als verzoekster haar persoonlijk om haar stamnummer verzocht zou hebben, ze dit aan verzoekster zou hebben verstrekt.

Volgens politieambtenaar R. bevond zij zich op 17 november 2008 met een viertal surveillanten op het Centraal Station in Amsterdam. Samen met de surveillanten vertrok zij met een opvallend dienstvoertuig in de richting van de Prins Hendrikkade. Ter hoogte van het Victoria Hotel zag een van de surveillanten, volgens R., een vrouw (verzoekster) lopen die voldeed aan een signalement dat 's middags was doorgegeven tijdens de briefing op het politiebureau. Volgens R. besloot de surveillant (M.) daarop om verzoekster te controleren waarna R. het dienstvoertuig naast het Victoria Hotel parkeerde teneinde deze controle mogelijk te kunnen maken. Nadat twee surveillanten waren uitgestapt, zag R. dat verzoekster door de beide surveillanten werd staande gehouden. Volgens R. reageerde verzoekster vrijwel direct op een felle manier door te schreeuwen en uit te halen naar de

surveillant die haar aansprak. Volgens R. is zij daarop uitgestapt om zich in het gesprek tussen verzoekster en de surveillanten te mengen. Verzoekster klaagde er bij R. over dat ze was vastgepakt en dat niet pikte en dat het al de zoveelste keer was dat zij onfatsoenlijk door de politie werd behandeld. Volgens R. heeft zij aan verzoekster uitgelegd waarom de surveillanten de controle wilden uitvoeren en heeft zij verzoekster aangesproken op haar eerdere gedrag in de richting van de surveillanten. Volgens R. hebben de surveillanten daarna verzoeksters identiteit geverifieerd aan de hand van het 'legitimatiebewijs' van verzoekster. Bij navraag bleek, volgens R., dat verzoekster toch niet de vrouw was wier signalement tijdens de briefing was besproken. Volgens R. is direct aan verzoekster medegedeeld dat zij niet de persoon was die gesignaleerd stond en zou verzoekster vervolgens vriendelijk zijn bedankt voor haar medewerking. Nadat verzoekster had aangegeven dat ze een klacht wenste in te dienen over het optreden, verstrekke R. haar stamnummer aan verzoekster. R. achtte het op dat moment niet noodzakelijk om de stamnummers van haar betrokken collega's te geven omdat zij, naar haar zeggen, na het zien van de slaande beweging in de richting van haar collega, bemiddelend had opgetreden en zij als begeleider van de surveillanten, degene was bij wie verzoekster haar beklag kon doen. Volgens R. heeft zij tegen verzoekster gezegd dat ze nog een officiële klacht kon indienen als zij dat wilde maar dat haar gedrag jegens de politie ook niet zeer gewenst was. Verder gaf R. aan dat ze kleine zaken liever klein wilde houden. Volgens R. heeft zij niet kunnen constateren dat de surveillanten verzoekster hadden beetgepakt of lichamelijk hadden benaderd. Volgens R., vanuit haar rol van begeleider, hadden de surveillanten goed en rechtmatig in de richting van verzoekster opgetreden. Omdat R. destijds geen mutatie had opgemaakt en er om de zes maanden nieuwe surveillanten bij het team Openbaar Vervoer werden geplaatst, kon zij zich niet meer herinneren, wat de namen waren van de betrokken surveillanten.

Uit een x-pol mutatie blijkt dat politieambtenaar M. naar verzoekster liep en tegen haar zei dat ze op iemand leek die gesignaleerd stond en dat hij in dat kader graag een controle wilde uitvoeren. M. zag dat verzoekster hem boos aankeek en vervolgens doorliep. Vervolgens vroeg M. aan verzoekster of hij haar 'legitimatiebewijs' mocht zien. Volgens M. liep hij een paar meter met verzoekster mee. Op een gegeven moment hield M. verzoekster staande door zijn platte hand tegen verzoeksters rechterelleboog te drukken. M. zag dat verzoekster haar rechterarm in zijn richting strekte. Op dat moment hield M. verzoekster vast bij haar jas. Vervolgens nam M. contact op met het bureau en trok hij, in het kader van de controle, verzoeksters identiteit na. Volgens M. bleek dat verzoekster niet stond gesignaleerd. Volgens M. noteerde verzoekster daarna hun stamnummer en kondigde ze aan dat ze een klacht zou gaan indienen.

2. Ten aanzien van het achteraf niet alsnog verstrekken van de namen van de

betrokken politieambtenaren

Politieambtenaar S. verklaarde dat zij op 20 april 2009 verzoekster aan de balie van het politiebureau te woord had gestaan. Volgens S. had verzoekster tegen haar gezegd dat ze een klacht had ingediend tegen twee politieambtenaren en dat ze de namen van die politieambtenaren wilde weten. Uit een door S. opgemaakte aanvullende mutatie blijkt dat verzoekster tegen S. zou hebben gezegd dat ze van de Commissie voor de Politieklachten zou hebben gehoord dat ze naar elk willekeurig politiebureau kon gaan om de namen van de bij de klacht betrokken politieambtenaren op te vragen. Later verklaarde S., in een verklaring voor de korpsbeheerder, dat zij aan verzoekster had uitgelegd dat ze, als een burger een klacht wil indienen, nooit de namen van politieambtenaren verstrekken maar wel de dienstnummers. Volgens S. las zij in X-pol (het bedrijfsprocessensysteem van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland) dat de betrokken politieambtenaren al na de staande houding van verzoekster hun dienstnummers aan verzoekster hadden verstrekt. Volgens S. wilde verzoekster toch de namen weten van de betrokken politieambtenaren. Volgens S. heeft zij daarop het verzoek aan politieambtenaar B., op dat moment de chef van dienst, voorgelegd. Volgens S. zou B. tegen haar hebben gezegd dat de politie geen namen maar wel dienstnummers verstrekt. Verder had politieambtenaar B. tegen haar collega S. gezegd dat de Commissie voor de Politieklachten de gegevens die voor het onderzoek (*naar de klacht*) noodzakelijk zijn, normaliter zelf opvraagt. Politieambtenaar Sp., die bij dit overleg aanwezig was, zou dit volgens S. hebben bevestigd. S. is hierna teruggelopen naar de balie en heeft de uitkomst van haar overleg met B. aan verzoekster teruggekoppeld. Volgens S. zei verzoekster dat ze dat niet van de Commissie voor de Politieklachten had gehoord en dat ze zelf alvast de namen van de betrokken politieambtenaren wilde hebben. Nadat S. nogmaals aan verzoekster uitleg had gegeven, verliet verzoekster, volgens S., boos het politiebureau.

Volgens politieambtenaar B. was zij op 20 april 2009 werkzaam als chef van dienst van de middagdienst. Zij kon zich het voorval niet meer herinneren. B. kon nog wel uit de (X-pol) registratie opmaken dat zij destijds met haar collega S. overleg had gehad over de vraag of aan verzoekster de namen van de betrokken politieambtenaren konden worden verstrekt. Er werd besloten om de namen niet aan verzoekster te verstrekken omdat deze al bekend zouden zijn bij de Commissie voor de Politieklachten.

Visie korpsbeheerder

De Commissie voor de Politieklachten adviseerde de korpsbeheerder om de klacht van verzoekster, over de ruwe manier waarop ze was staande gehouden, niet gegrond te verklaren. De Commissie voor de Politieklachten was van oordeel dat de twee surveillanten die verzoekster hadden aangesproken en vastgepakt, niet buitenproportioneel hadden gehandeld. Volgens de Commissie voor de Politieklachten voldeed verzoekster aan het signalement en reageerde ze fel op het moment waarop ze werd staande gehouden. De Commissie voor de Politieklachten achtte het in een dergelijke situatie niet vreemd dat de betrokken politieambtenaren verzoekster hadden vastgepakt om te voorkomen dat ze weg zou lopen.

De Commissie voor de Politieklachten merkte verder ambtshalve nog op dat zij de opmerking van politieambtenaar C., dat zij het niet noodzakelijk achtte om de namen van de andere politieambtenaren te geven, onjuist vond. Volgens de Commissie voor de Politieklachten is een geüniformeerde politieambtenaar, desgevraagd, verplicht om zich te legitimeren. Verder vond de Commissie voor de Politieklachten het jammer dat politieambtenaar R. achteraf, in tegenstelling tot wat zij destijds op straat aan verzoekster had meegedeeld, niet meer wist welke politieambtenaren betrokken waren geweest bij de staande houding van verzoekster. De korpsbeheerder merkte in zijn reactie aan de Nationale ombudsman op dat de namen van de overige betrokken politieambtenaren ten tijde van de interne klachtbehandeling, nog achterhaald hadden kunnen worden. Volgens de korpsbeheerder was later namelijk gebleken dat er, naar aanleiding van de staande houding van verzoekster, in X-pol een mutatie met het registratienummer 200832xxxx was opge maakt. In deze mutatie stonden de namen van de drie politieambtenaren die bij het incident betrokken waren geweest. Volgens de korpsbeheerder achtte de Commissie voor de Politieklachten het niet meer opportuun om de namen van de overige betrokken politieambtenaren op te vragen omdat zij zich voldoende door de politierapportage geïnformeerd achtte.

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel was de korpsbeheerder van mening dat deze klacht niet gegrond was. Volgens de korpsbeheerder had politieambtenaar S. op 20 april 2009, vijf maanden na het incident, in overleg met twee inspecteurs geweigerd om de namen van de overige bij het incident betrokken politieambtenaren alsnog aan verzoekster te verstrekken. De verstrekking van de namen werd volgens de korpsbeheerder in de eerste plaats geweigerd omdat verzoekster, blijkens de mutatie met het registratienummer 200832xxxx, reeds de beschikking had over een stamnummer van één van de bij het incident betrokken politieambtenaren. In de tweede plaats werd de verstrekking volgens de korpsbeheerder geweigerd omdat verzoekster had verklaard dat de Commissie voor de Politieklachten haar had aangeraden om de namen bij de politie op te vragen, hetgeen de Commissie voor de Politieklachten normaliter zelf doet, maar in het geval van het onderzoek naar de klacht van verzoekster niet had gedaan. Volgens de korpsbeheerder had verzoekster daarop teruggenomen dat de Commissie voor de Politieklachten haar had aangeraden om zelf achter de namen aan te gaan. Volgens de korpsbeheerder strekt het beginsel dat politieambtenaren desgevraagd hun naam of stamnummer dienen te verstrekken, niet zover dat zij dat onder alle omstandigheden moeten doen. Volgens de korpsbeheerder geldt dit alleen voor die ambtenaren met wie de burger rechtstreeks van doen heeft en voor zover dit nodig is om de identiteit van deze ambtenaren te achterhalen. Volgens de korpsbeheerder vroeg verzoekster in dit geval, vijf maanden na het incident, aan een politieambtenaar aan de balie van het politiebureau haar, in het kader van de klachtbehandeling, de namen van de bij de klacht betrokken collega's te verstrekken. De korpsbeheerder was van mening dat de politie in dit geval niet gehouden was om deze namen aan verzoekster te verstrekken.

Oordeel van de Nationale ombudsman

I. Ten aanzien van het op ruwe wijze staande houden van verzoekster

Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat grondrechten worden gerespecteerd. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam, welk recht is neergelegd in artikel 11 van de Grondwet (zie: Achtergrond, onder 1.). Bij of krachtens de wet kunnen beperkingen op dit grondrecht worden gemaakt (zie Achtergrond, onder 3.). Het gebruik van geweld betekent een inbreuk op dit recht.

Op grond van artikel 8 eerste lid van de Politiewet (zie Achtergrond, onder 3.) is een politieambtenaar in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening bevoegd geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt (het proportionaliteitsvereiste) en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt (het subsidiariteitsvereiste). De ambtsinstructie verstaat onder geweld "Elke dwangmatige kracht van meer dan geringe betekenis." (zie: Achtergrond, onder 4.).

De Nationale ombudsman stelt vast dat de identiteit van verzoekster werd gecontroleerd door politieambtenaar M. omdat zij voldeed aan het signalement van een persoon die door de politie gezocht werd. Op grond van artikel 8a Politiewet 1993 (zie: Achtergrond, onder 3.) is een opsporingsambtenaar bevoegd om inzage van een identiteitsbewijs te vorderen voor zover dat redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van de politietaak. Omdat verzoekster kennelijk aan het signalement voldeed, was politieambtenaar M. op dat moment bevoegd om de identiteit van verzoekster te controleren. Verzoekster werkte echter niet mee aan deze controle door bij politieambtenaar M. weg te lopen. Omdat verzoekster niet voldeed aan de vordering kon zij op dat moment worden verdacht van het overtreden van artikel 447e Wetboek van Strafrecht (zie: Achtergrond, onder 6.). Omdat verzoekster wegliep, was politieambtenaar M. op dat moment bevoegd om verzoekster staande te houden (zie: Achtergrond, onder 2.). Om te voorkomen dat zij zich aan de staande houding kon onttrekken, mocht hij jegens verzoekster een lichte vorm van geweld gebruiken door haar stevig vast te pakken. De Nationale ombudsman acht het niet aannemelijk dat politieambtenaar M. daarbij disproportioneel zou hebben gehandeld. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat politieambtenaar M. het recht op onaantastbaarheid van het lichaam voldoende heeft gerespecteerd.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het weigeren de stamnummers van de overige politieambtenaren te verstrekken

1. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt met zich mee dat politieambtenaren desgevraagd hun naam of stamnummer dienen te verstrekken.
2. Verzoekster heeft op 17 november 2008 aan de bij de staande houding aanwezige politieambtenaren laten weten dat ze een klacht wilde indienen over hun optreden. In dat kader heeft verzoekster hun destijds om hun naam gevraagd. Alleen politieambtenaar R. gaf haar stamnummer aan verzoekster maar wilde niet de stamnummers van de andere politieambtenaren geven. R. had alleen haar eigen stamnummer aan verzoekster gegeven omdat ze, na het zien van de slaande beweging van verzoekster in de richting van haar collega, bemiddelend had opgetreden. Verder was R. van mening dat zij als begeleider van de surveillanten, degene was bij wie verzoekster haar beklag kon doen.
3. De Nationale ombudsman stelt vast dat de betrokken politieambtenaren M. en H. noch hun naam noch hun stamnummer aan verzoekster hebben verstrekt dan wel zich tegenover verzoekster hebben gelegitimeerd. De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat verzoekster de stamnummers nodig had om bij het indienen van haar klacht te kunnen aangeven welke politieambtenaren bij de klacht betrokken waren. Tijdens de interne klachtbehandeling konden de namen van de betrokken surveillanten aanvankelijk niet worden achterhaald. Dit kwam omdat politieambtenaar R. zich die namen achteraf niet meer kon herinneren omdat er volgens haar telkens om de zes maanden nieuwe surveillanten bij het team Openbaar Vervoer worden geplaatst.
4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat in het geval waarin een burger de naam of het dienst/stamnummer van een politieambtenaar waarmee hij/zij contact heeft, vraagt, dit verzoek door de betrokken politieambtenaar dient te worden opgevat als een vraag om het tonen van een legitimatiebewijs. Nu de betrokken ambtenaren optraden als politieambtenaar waren zij verplicht desgevraagd direct hun legitimatiebewijs aan verzoekster te tonen (zie Achtergrond, onder 4.). Verzoekster had aan de hand van het legitimatiebewijs de namen en/of de stamnummers van de betrokken politieambtenaren kunnen noteren zodat op een later moment bij de interne klachtbehandeling duidelijk zou zijn, wie er precies bij de klacht betrokken waren geweest. De Nationale ombudsman heeft niet kunnen vaststellen of verzoekster destijds aan politieambtenaren M. en H. heeft gevraagd om zich te legitimeren. Om die reden onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.
5. Verzoekster is op 20 april 2009, vijf maanden na het indienen van haar klacht, naar het politiebureau gegaan met het doel de identiteit van de andere bij de klacht betrokken politieambtenaren (M. en H.) alsnog te kunnen achterhalen. In dat kader verzocht ze een baliemedewerkster (S.) van het politiebureau om de door haar verlangde informatie aan haar te verstrekken. De Nationale ombudsman is van oordeel dat het beginsel dat politieambtenaren desgevraagd hun naam of stamnummer dienen te verstrekken, beperkt

is tot politieambtenaren met wie de burger rechtstreeks contact heeft. Omdat verzoekster geruime tijd na het incident aan een andere, niet bij de klacht betrokken, politieambtenaar vroeg om de namen van haar collega's te verstrekken en deze informatie in dit stadium ook door de Commissie voor de Politieklachten kon worden opgevraagd, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de betrokken politieambtenaar onder die omstandigheden niet verplicht was om aan het verzoek te voldoen. De Nationale ombudsman concludeert daarom dat politieambtenaar S. niet heeft gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland is

niet gegrond ten aanzien van:

het op ruwe wijze staande houden van verzoekster.

het weigeren de stamnummers van de overige politieambtenaren te verstrekken.

Onderzoek

Op 24 juni 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw B. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen.

De reactie van verzoekster gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Grondwet

Artikel 11

"Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op onaantastbaarheid van zijn lichaam."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 52

"Iedere opsporingsambtenaar is bevoegd den verdachte naar zijn naam, voornamen, geboortedatum, geboorteplaats, adres waarop hij als ingezetene in de basisadministratie persoonsgegevens staat ingeschreven en woon- of verblijfplaats te vragen en hem daartoe staande te houden."

Artikel 564, eerste lid

"De last tot tenuitvoerlegging van een bevel tot vrijheidsbeneming of veroordeelend vonnis of arrest behelst eene zoo nauwkeurig mogelijke aanduiding van den te vatten persoon, eene opgave van de beslissing of het bevel waarop de aanhouding steunt, en eene vermelding van de plaats waarheen de aangehoudene moet worden overgebracht, of van den rechter of ambtenaar voor wien hij moet worden geleid."

3. Politiewet 1993

Artikel 8, eerste en vijfde lid

"1. De ambtenaar van politie die is aangesteld voor de uitvoering van de politietaak is bevoegd in de rechtmatige uitoefening van zijn bediening geweld te gebruiken, wanneer het daarmee beoogde doel dit, mede gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt. Aan het gebruik van geweld gaat zo mogelijk een waarschuwing vooraf.

5. De uitoefening van de bevoegdheden, bedoeld in het eerste tot en met vierde lid, dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn."

Artikel 8a, eerste lid

"Een ambtenaar van politie aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, is bevoegd tot het vorderen van inzage van een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht van personen, voor zover dat redelijkerwijs noodzakelijk is voor de uitoefening van de politietaak."

4. Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke Marechaussee en de

buitengewoon opsporingsambtenaar

Artikel 1, derde lid onder 3

"In dit besluit wordt verstaan onder:

b. geweld: elke dwangmatige kracht van meer dan geringe betekenis uitgeoefend op personen of zaken"

Artikel 2

"De ambtenaar legitimeert zich met het legitimatiebewijs dat aan hem is verstrekt:

a. bij optreden in burgerkleding ongevraagd, tenzij bijzondere omstandigheden dit onmogelijk maken, en

b. bij optreden in uniform, op verzoek daartoe."

5. Wet op de identificatieplicht

Artikel 2

"Een ieder die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, is verplicht op de eerste vordering van een ambtenaar als bedoeld in artikel 8a van de Politiewet 1993, een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 ter inzage aan te bieden. Deze verplichting geldt ook indien de vordering wordt gedaan door een toezichthouder."

6. Wetboek van Strafrecht

Artikel 447e

"Hij die niet voldoet aan de verplichting om een identiteitsbewijs ter inzage aan te bieden, hem opgelegd bij artikel 2 van de Wet op de identificatieplicht, wordt gestraft met

geldboete van de tweede categorie."